

стихотворения, в които не преобладава политическа тенденция и сатирически замашки: „1893—96“, „Где рози би цъветли“, „Голгота“ и отделни стихотворения, в които той възкръсява историческите герои на древността.

Характерно е за него непосредствените му впечатления и окръглената форма във стихотворенията, които носят ясна мисъл. Обмисленият подбор на думи и майсторското им употребление, както и с своите остроумия, Махар достига поразителни ефекти.

Как майсторски умее да изобразява обществените среди, Махар най-добре е показал в „Магдалина“, произведение, засещащо женския въпрос и възпроизвеждащо живота в малкия град, който живее в сплетни, в предразсъдъци, безнравственост и озлобените политически борби, на деветдесетях години.

Махар пише в проза, но критиката го цени, като поет по-високо, до като той остава на почва на чистото изкуство и не се увлича в политическа и класова борба.

В последно време Махар обработва класически теми и замислил да напише цикъл „История на човечеството намира идеалът му в древният свят. За съжаление, след това той става отчаен враг на християнството. Към най-добрите му произведения се числи „В зарите на еленското слънце“, гдето във възпроизвеждането стари митове и мотиви, той още запазва своето художествено равновесие, каквото в другите му произведения не му се отдава. Живота на класическия свет, от времето на империите, представлява за него връх на човеческо съвършенство.

Неговия идеал е Нерон и Антолий. В допълнение към това той написва пътешествието си в Рим. Като свръхчовек и ученик на Ницше, той вижда само класическия Рим, малко дава внимание на епохата на възраждането и заслугите на папството и съвсем не забелезва съвременната култура, общественния и политически живот. След двукратно пребивание в Рим, той посещава Неапол и го описва.

Махар е остроумен фейлетонист, и силна индивидуалност; отдалеко наблюдава дребновостите на пражкия и въобще на чешкия живот и го подлага на ядовитата саркастическа критика. За забелязване е, че при всичката остроота на своя ум, той не иска да види величавата борба на немския капитализъм със чехските работници, макар че се отнася към работничеството със съчувствие и се застъпва, въобще, за угнетените и непреклоно води борба с условностите и несправедливостите в живота. По-добре би било за него да се посвети на чистото изкуство. Пътуванието му по Италия е дало материали за редица стихове; разбира се, че всичко той вижда по своему; за дълбоко разбиране средновековното